

Otthon foszlányai

Mikor az otthon szó kerül előtérbe, mindig megtorpanok egy pillanatra, ugyanis nekem több otthonom, volt és van, és tudom, hogy több is lesz. De nem tudom, hogymelyik az igazi. Az én alig tizenöt évemmel, elmondhatom magamról, hogy több mintöt helyen éltem már, és még négyet sorolnák ide a tágabb családi otthon kifejezésre alapozva, valamint még hármát, mert úgy érzem, hogy itt a helyük. Ez összesen tizenkét otthon, ami, meg kell hagyni egyetlen egy személynek igencsak szép számnak tűnik.

Szerintem a legjobb az, ha a lelegején kezdem, amikor még egy picurka, pólyás kisbaba voltam. Tudniillik, én április 3-án láttam meg életemben először a napvilágot. Nem tudom, hogy milyen volt az idő, anyukám azt mondja, hogy nem azzal volt elfoglalva, így nem tudja, de én szeretném azt hinni, hogy napos, meleg és épp csak egy kevés szellő fújdogált kint. Bár, ha április bolondos időjárásáról van szó igencsak kevés rá az esély, de álmodozni lehet.

Visszatérve a tárgyra, 15 évvel ezelőtt jöttem a világra a híres, neves Kolozsváron. Én vagyok a családból az első, aki e város keretein belül született. A szüleim mindketten máshol növekedtek és máshonnan jöttek. Igencsak érdekes történet az övék. Egy szerelmes történet, és mint, minden szerelemnek ennek is megvoltak a maguk bukkánói, sebei melyekkel mind két egyén büszkélkedett bőven. De hála Istennek minden mélységen túljutottak, s együtt erősebben álltak fel. Ezért van az, hogy szüleim kapcsolata ma is virágzik, és annak ellenére, hogy két kis csintalan, hálátlan gyermekről kell gondoskodjanak (azaz rólam és az öcsémről), mindig jut idejük egymásra.

Az életemben, szerintem a legviccesebb tény az az, hogy a legelső otthonomra, ahol megtettem az első lépéseimet és kimondtam első szavaimat, nem emlékszem. Így hát feltevődik a kérdés, hogy ezt a helyet nevezhetem-e egyáltalán otthonnak? Bevallom őszintén, néha magam sem tudom biztosan, de amikor édesanyámmal a fotóalbumot nézegetve hallgatom vicces történeteit és látom, ahogy felcsillan a szeme az emlékek hatására, minden kétségem elillan. Bár igaz, hogy én nem emlékszem az ott töltött időkre, de a drágalátos szüleim igen. Emlékeznek arra, hogy milyen volt az első családi otthonunk, és arra, hogy mennyit dolgoztak, harcoltak azért, hogy az egész megvalósuljon. Így hát az előbbi kérdésre válaszolva, azt mondom, igen, nevezhető otthonnak. Nevezhető mert, mindent megadott, amit egy otthonnak adnia kell, melegséget a szívünkbe.

A második hely, ahol életem során éltem az egy földszinti, icuri-picuri egyszobás lakás volt, Kolozsvár egyik külső negyedében. Belépvén a bejárati ajtón egy pinduri előszobában találta magát az ember, ahonnan jobbra nyílt a fürdőszoba (az is szintén kisméretű), balra pedig az egy szál-szem szoba, ahol egy kétszemélyes és egy egyszemélyes ágy, valamint bútorok voltak úgy elhelyezve, hogy egy keskeny ösvényt hagyva a szoba közepén el lehessen jutni a szoba túlsó felén lévő kis konyhába. Eléggé homályosak az akkori emlékeim, még óvodás koromban éltünk

ott, de néhány emlék megmaradt, és egy érzés, a biztonság érzete. Gondolom ahhoz lehet köze, hogy a lakás nem volt épp a legnagyobb, így nem tartottam semmiolyasmitól, amitől a korombeli gyermekek, mint például a mumus vagy a szellemek, mivel az egész helyiséget beláttam a lakás bármely pontjáról. Ráadásul az egész hely, csak úgy sugározta magából a meghittséget, és ezért volt az, hogy mindig, amikor hajnalban megébredtem, rendszerint a szüleim előtt, nem bírtam elviselni a behúzott függönyök látványát és elhúzva azokat beengedtem a felkelő nap sugarait (alvó szüleim nagy meglepedésére). Még szerencse, hogy kinőttem ebből aszokásból mert, szerintem ezen cselekedeteim nagyban megrontották volna a kapcsolatom a szüleimmel.

A harmadik számú otthonba való költözésre akkor került sor, amikor kiderült, hogy édesanyám állapotos. Személy szerint nagyon örültem a hírnek, hiszen már egy jó ideje kitartóan küldözgettem a gólyának a leveleket, kértem, hogy hozzon egy kistestvért, lehetőleg egy kislányt, akivel tudok babázni, és láss csodát a leveleim célba értek. Anyu terhes lett, de... egy fiúval. Az akkori önmagam, nagyon csalódott volt egy ideig, de amikor elkísértem anyukám életem első ultrahangjára, és meghallottam a baba szívverését, egyszerűen elolvadtam és egyből megszerettem. Új otthonunk szintén egy egyszobás lakás volt, viszont méreteiben jóval nagyobb. Egy tömbház kilencedik emeletére kellett minden nap feljutni, viszont, hála Istennek, volt lift, amit szerény személyem nagy előszeretettel használt. Ha erre az otthonra gondolok, nehezen állom meg, hogy el ne sírjam magam, annyi szép emlék köt ehhez a helyhez, kezdve a palacsinta sütögetést édesanyámmal, miközben népdalokat énekeltünk, egészen a sakkjátszmáig, amiket édesapámmal vívtam. Meg, hát ott van még az a bizonyos karácsony, amikor Szenteste a szüleim egy igencsak érdekes csomaggal tértek haza. Egy kisbabával, az újdonsült testvéremmel. Mindenki annyira jó hangulatban volt és annyira hálás érte, hogy óvatosan behelyeztük a karácsonyfa alá, és eljátszottunk azt, hogy ezt az aprócska kis teremtményt, akinél szebbet életemben nem láttam, az angyalok hozták. Akkor éreztem életemben azt, hogy talán megáldott engem az Úristen az imádnivaló kisbaba által. Akkor jöttem rá, hogy az életem már soha többé nem lesz a régi. Sokkal jobb lesz annál. Sokkal, de sokkal jobb.

A következő lakhelyet, magamban csak a pillanatnyi otthonnak nevezem. Ez volt a legnagyobb lakás, ahol valaha is életem. Négyszobás volt és messze túlszárnyalta minden képzeletem. Még túl nagy is volt, olyannyira, hogy a nénikém is hozzánk költözött. Eddig nem említettem, de minden lakás, ahol addig életem mind béreltek voltak, úgy, ahogy ez is. Akkor nem értettem, hogy miért jönnek, hetente látogatóba idegen bácsik és nénik, hogy megnézzék a harmadik hálósobát, azt, amit magamban már a saját hálósobámként könyveltem el. Nem akartam senkinek sem megmutatni, nem, hogy odaadni. De az emberek, csak jöttek, és jöttek, mi pedig, mindig készen kellett álljunk a fogadásukra. Mégis, itt is, ugyanolyan jó emlékekkel gazdagodtam. Itt tartottam meg életem legelső születésnapját a barátaimmal. Az voltéletem legeseménydúsabb napja. Rohangáltunk a nappaliban, rajzoltunk, festettünk, és anyukám által készített emeletes tortát ettünk (a legfinomabbat, amit valaha is ettem). Ámde, az otthoni boldogság eléggé rövid életű volt, ugyanis körül-belül a

hetedik születésnapom után egy hónappal, a tulajdonos eladta a lakást, és mi kötelezve voltunk a lakhelyünk elhagyására az elkövetkező négy hétben. Soha nem éreztem akkora félelmet, mint amit akkor abban a pillanatban. Olyan képek pörögtek le a szemem előtt, amik egy alig hétéves gyerek előtt nem szabadna. Az otthonom hamis biztonságérzete eltűnt, védtelennek éreztem magam. Pedig, az otthonnak a feladata, hogy megvédjen, de úgy tűnik elbukott az ördögi nőszemély ellen. Tajtékezni akartam, zúzni, rombolni és letörölni a sajnálkozó mosolyt a rusnya képéről. Soha nem ütöttem meg senkit, nem is gondoltam rá, de őt viszont nagyon is meg akartam. Mégis, ki képes ily kegyetlenségre?

Óriási nagy szerencsénkre, a család egyik közeli barátjának, volt egy kiadó kétszobás lakása egy utcával arrébb, és rögtön fel is ajánlotta nekünk, amint meghallotta helyzetünket. Neki köszönhetően, két héttel a letelt határidő előtt már újdonsült otthonunk falai közt találtuk magunkat biztonságban. Annyira megszerettük azt a helyet, hogy négy évig el se mozdultunk onnan. A testvéremmel egyre mélyebb és mélyebb lett a kapcsolatunk, olyannyira, hogy voltak olyan délutánok, amikor csak az én jelenlétemben volt képes álomra hajtani a fejét. Barátokra is tettünk szert bőven, és ezért is fájó olyan nagyon, amikor a szüleink azt mondták, hogy elköltözünk, és nem is akárhova. El Kolozsvárról, el egy város melletti községbe. Mi, pedig néztünk rájuk, mint a borjú az újkapura. Nagyon nem akartunk elmenni, mindenünk ott volt. De aztán a szüleink leültek velünk szembe és elmagyarázták, hogy az a lakás, ahová mennénk az teljesen a miénk lenne, nem úgy, mint az, ahol akkor élünk. Azt is elmondták, hogy nagy változások elé nézünk, és kezdetben minden nehéz lesz, sokkal, de sokkal nehezebb. Igazuk is volt.

A lakás papíron kétszobás, viszont a szüleim kreativitásukat használva kialakítottak még egy kisebb szobát a mosókonyha helyére, így összesen három szobából (két hálószoba egy nappali), egy előszobából, egy fürdőből, egy konyhából és egy teraszból áll az otthonunk. Eleinte úgy volt a felosztás, hogy mi ketten a testvéremmel a nagyobb hálószobában és a szüleim pedig a kicsiben aludtunk, de ahogy cseperedtünk felfelé, a szüleink arra gondoltak, hogy átadják az öcsémnek a kis hálószobát és nekem meghagyják a nagyot, mivel szerintük ránk fér, hogy legyen egy személyes terünk, ami csak a miénk. Sokszor elcsodálkozom azon, hogy a szülők mit meg nem tesznek a gyermekeikért, mit fel nem áldoznak a jólétükért. Édesanyám és édesapám a saját személyes területüket áldozták fel, azért, hogy gyermekeiknek legyen valamijük, ami csak az övék. Így történt, hogy a szüleim, jelenleg is a nappali kanapéján alszanak, fájó hátukat nem kímélve, hogy nekünk jó legyen.

Ezen szászfenesi lakásban alakítottuk ki otthonunkat, reméljük véglegesen. A kezdet borzasztóan nehéz volt. A navétázás egyik településről a másikra, a barátok hiánya és a tudat, hogy idegen környezetben vagyunk kifárasztott minket testileg és lelkileg egyaránt. Viszont, mindvégig ott volt a megnyugvás és a biztonság érzése, ami átsegített minket minden kezdeti nehézségen. Most már mind megszoktuk ezt az életformát, és minden reggel pozitívan állunk az új nap elébe, mert hát végül is ez a lakás, otthon már a miénk és senki sem veheti el tőlünk.

A tágabb családi otthon. Szerintem nem kérdés, hogy nagyszülők általában, mindig tárt karokkal várják unokáik jövetelét. Hát nálunk sincs ez másképp, csak nálunk sokkal vészesebb a helyzet, ugyanis két nagyszülői ház helyett, mi hármat kell látogassunk felváltva, mind más-más településeken. Felmerül a kérdés, hogy "Hogy lehetséges ez egyáltalán?". A történet nagyon egyszerű: a nagypapi és nagymami összevesztek, aláírtak egy papírt, majd a nagymami egy másik megyében lévő városba menekült, ahol a gyermekekkel letelepedett. Ez idő alatt a nagypapi szíve fájdalmában pedig elvett egy másik nénit. Így történt, hogy három nagymamám, két nagytatám, és kétszer több unokatestvérem van. Ezért van az, hogy ha össze kéne hívni az egész családot, egy tízeleteres tömbház se lenne elég befogadásukra.

De vajon ki a titokzatos negyedik? Elárulok egy titkot, az előbbi három otthonokban készítik a legfinomabb töltelkes káposztákat, így hát negyedik családi otthonom is azért van ezen a listán, mert ínycsiklécs ételekre lehet bukanni a falai közt. A nénéim háza is pont ilyen hely. Óvodás koromban még azt a címet is megkapta tőlem, hogy "jobb, mint az óvoda kajája" és elég nagy szám volt akkoriban, ugyanis az óvodás ételleket annyira szerettem, mint ma a csirkeparikást, azaz nagyon.

Volt három olyan hely az életemben, ami nagyban hozzájárult a személyiségem fejlődéséhez. Szinte annyi időt töltöttem ezeken a helyeken, mint a lakóhelyünkön, úgy, hogy megérdemlik, hogy "második otthonnak" nevezzem őket. Ezek az óvodám, a volt iskolám és a volt iskolám tornaterme. Gondolom az első kettő elég egyértelmű, mindkét helyen otthonosabbnál is otthonosabban mozogtam és olyan emberekkel voltam körülvéve, akik fontosak számomra. Viszont, mi lehet otthonos egy állott izzadságszagú tornateremben? A válasz adja magát. A tornaterem lehetőséget adott arra, hogy kiéljem akkori szenvedélyemet, a táncot. Egy táncsoport tagja voltam és egyszerűen imádtam. Megbabonázott az érzés, hogy oly sok ember a zene löktetésére egyszerre mozdul, és a bizalom, ami összekötött minket az egészen felemelő érzés volt. A lányok voltak nekem a második családom és mindig mosollyal emlékezek vissza azokra a szép időkre.

Összességében, szerintem nincs olyan, hogy egy igaz otthon. Az otthont nem szabad beskatulyázni, mert az otthon nem helyhez kötött, még csak nem is feltétlenül az emberekhez, hanem az ember önnön szívéhez. Az ember szíve pedig hatalmas és bőven jut hely nem csak egy otthonnak, hanem több tíznek, több száznak is akár. Az emberi szívnek nincsenek korlátai.